

mende med den gældende Praksis, som dog ingenlunde har været anvendt alle Steder. At endelig Kirkeværgen i Købstæderne og paa Landet vælges af Tilsynet, vil sikkert findes at være i sin Orden, naar Hensyn tages til, at der navnlig for flere Købstadkirker Vedkommende vil blive Spørgsmaal om Bestyrelsen af ret betydelige Penge-midler, hvorfor det synes rimeligt, at de, der have Ansvaret for disse Midler, selv udvælge den, der skal bestyre dem. Af samme Grund er Valget af Kirkeværgen i Kjøbenhavn henlagt til Overtilsynet.

II.

I § 5 fastsættes Bestemmelser for Bestyrelsen af Kirkernes Formue væsentlig i Overensstemmelse med de nugældende Regler. Naar det i Paragraffens 2det Stykke bestemmes, at Ministeriet efter Indstilling fra Overtilsynet kan paabyde, at de Kirkerne udenfor Kjøbenhavn tilhørende Kapitaler skulle inddrages blandt Stiftets offentlige Stiftelsers Midler under Stiftsøvrighedens umiddelbare Bestyrelse, behøver dette ikke at medføre nogen Forandring i den gældende Ordning, hvorefter det kun er de Kirkerne paa Landet tilhørende Kapitaler, der inddrages blandt Stiftsmidlerne; paa den anden Side har man ikke ment, at det var nogen Skade til, men at det efter Omstændighederne ogsaa kunde virke til Gavn, om der aabnes Adgang til ogsaa at inddrage Købstadkirkernes Kapitaler under Stiftsmidernes Bestyrelse. Navnlig i Tilfælde, hvor det muligvis kunde volde Vanskeligheder at faa en til Bestyrelsen af disse Kapitaler egnet Mand til Kirkevæрге, er det jo tænkeligt, at ogsaa Menighedsraadet og Tilsynet kunde ønske en saadan Foranstaltning truffen.

Regulativer som de i § 6 omhandlede udfærdiges allerede nu af Kirkebestyrelserne. Hvad særlig Kirkernes Opvarmning angaar, skal Opmærksomheden henledes paa, at der allerede i Loven herom af 9de Marts 1893 § 3 er hjemlet Ret til at tage Betaling for Opvarmningen ved ekstraordinære Lejligheder. Det er saaledes ikke noget nyt, der indeholdes i denne Paragraf, men kun en Stadfæstelse af de allerede gældende Regler. Dog finder man Grund til at akcentuere, at det, der her er Spørgsmaal om, er jo ikke Fastsættelse af nogen Betaling for selve de kirkelige Handlinger — for disse skal der kun lægges Offer og Akcidenser til Præster og

Kirkebetjente efter de hidtil gældende Regler, hvilke det vilde ligge ganske uden for denne Lovs Omraade at komme ind paa. Derimod skal til selve de kirkelige Handlingers Udførelse Kirken som hidtil stilles til Raadighed uden noget Vederlag, og naar der er aabnet Adgang til en Undertagelse herfra for Begravelsers Vedkommende, er dette ogsaa kun i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler. I øvrigt ere de i Paragraffen omhandlede Ydelser alle af den Beskaffenhed, at de ikke kunne siges at være noget nødvendigt Tilbehør til de kirkelige Handlinger; de ville derhos alle, naar de begæres af Kirken, volde denne en ekstra Udgift, og det er da ikke andet end billigt, at de, der begære dem, ogsaa betale særlig for dem. Naar det i Paragraffens 2det Stykke er foreslaaet, at der ikke maa tages Betaling for disse Ydelser — Opvarmning, Belysning, Orgelspil og Sang ved de kirkelige Handlinger — naar de udføres i Forbindelse med den almindelige Gudstjeneste paa Søn- og Helligdage, er dette formentlig ogsaa overensstemmende med den gældende Lovgivning, idet de paagældende Handlinger — det vil jo særlig være Daab og Vielser, hvorom Talen her bliver — maa stilles lige med Handlinger, der forrettes under selve Gudstjenesten, jfr. Ministeriets Skrivelse af 7de December 1895. Naar Ministeriet har foreslaaet én lignende Regel for de Tilfælde, hvor Kirkebestyrelsen paa Grund af de særlige stedlige Forhold — navnlig i Kjøbenhavn og de større Købstæder — fastsætter bestemte Dage og Klokkeslet til disse kirkelige Handlingers Udførelse, har man ment herved at imødekomme Ønsker, der næres om at gøre disse kirkelige Handlinger, der saaledes udføres for flere paa en Gang (de saakaldte „Bunkebryllupper“ o. s. v.), saa højtidelige og saa lidt forskellige fra de særskilte kirkelige Handlinger som muligt. Dette vil ganske vist ikke kunne ske uden Udgift for Kirken; men det forekommer Ministeriet, at der her er Tale om en Udgift, som den ikke bør vægre sig ved at overtage.

Bestemmelsen i § 7 om, at Udlejning af Kirkens Stolestader ikke maa finde Sted uden for de Tilfælde, hvor de bortlejes ved Kirkekoncerter, vil bidrage til at komme bort fra en Ordning, som sikkert støder mange og mulig endog holder ikke faa borte fra Kirken. Den i 1890 nedsatte Kommission til Overvejelse af de kjøbenhavnske Kirkeforhold udtalte da ogsaa i sin Belænkning Ønske om, at man med